

2) Czy przewidziane w art. 6 ust. 2 dyrektywy Rady 2000/78/WE odstępstwo dotyczące ustalania ograniczeń wiekowych w dostępie do systemów zabezpieczenia społecznego pracowników należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie utrzymywało w mocy stan prawny, w ramach którego pracodawca może wypłacać część wynagrodzenia w postaci składki emerytalnej opartej na kryterium wieku, co przykładowo skutkuje tym, że pracodawca uiszcza składkę w wysokości 6 % [wynagrodzenia podstawowego] w przypadku pracowników mających mniej niż 35 lat, 8 % w przypadku pracowników mających 35-44 lat i 10 % w przypadku pracowników mających ponad 45 lat, jeśli tylko nie pociąga to za sobą dyskryminacji ze względu na płeć?

(¹) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-81/09 Republika Grecka przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2011 r. przez Republikę Grecką

(Sprawa C-497/11 P)

(2011/C 340/21)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylopoulos, K. Boskovits i G. Michailopoulos)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

— stwierdzenie nieważności wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 lipca 2011 r. w sprawie T-81/09, w zakresie w jakim oddalono w nim skargę Republiki Greckiej;

— uwzględnienie skargi wniesionej przez Republikę Grecką w sprawie T-81/09;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1) Zarzut pierwszy: błędna interpretacja i błędne zastosowanie art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88 i art. 12 rozporządzenia nr 2064/97 a także art. 54 i 57 rozporządzenia nr 1650/2002 w przedmiocie zakresu uprawnień kontrolnych przyznanych przez Komisję spółkom prywatnym.

2) Zarzut drugi: błędne zastosowanie ogólnej zasady proporcjonalności i braki w uzasadnieniu w odniesieniu do projektu „sieć drogowa w północnej części Krety” z tego względu, że Komisja zastosowała do tego projektu korektę w wysokości 25 % powołując się jedynie na wcześniejszą kontrolę części tego projektu przeprowadzoną przez władze greckie.

3) Zarzut trzeci: błędna interpretacja i błędne zastosowanie art. 2 rozporządzenia nr 2064/97 w odniesieniu do projektu „Kakia Skala” w zakresie w jakim Sąd dokonał oceny prawidłowości przebiegu audytu tego projektu w oparciu o elementy jakościowe.

4) Zarzut czwarty: błędna interpretacja i błędne zastosowanie zasady równego traktowania oferentów i art. 22 ust. 1 dyrektywy 93/37 w odniesieniu do projektów „węzeł Variobobi — Bogiati i Afidnes — węzeł Markopoulo — sekcja 1” a także „Aerino — M. Monastiri”, „M. Monastiri — początek objazdu w Larissie” i „Objazd w Larissie” dlatego, że warunki przewidziane dla postępowania w sprawie zamówienia publicznego były z góry znane wszystkim zainteresowanym i niezbędne dla ekonomiki projektu.

5) Zarzut piąty: brak przeanalizowania podstawowego argumentu Republiki Greckiej dotyczącego warunków postępowania w sprawie zamówienia publicznego na projekty „Aerino — M. Monastiri”, „M. Monastiri — początek objazdu w Larissie” i „Objazd w Larissie” stanowiący naruszenie prawa do obrony i zasady kontradyktoryjności postępowania.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-39/07 ENI przeciwko Komisji, wniesione w dniu 3 października 2011 r. przez ENI SpA

(Sprawa C-508/11 P)

(2011/C 340/22)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: ENI SpA (przedstawiciele: G. M. Roberti, D. Durante, R. Arras, E. D'Amico, I. Perego, avocats)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— Uchylenie w całości albo w części zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddala on skargę ENI w sprawie T-39/07 oraz w konsekwencji:

— stwierdzenie nieważności w całości albo w części decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. (sprawa COMP/F/38.638 — BR/ESBR);

— lub uchylenie albo przynajmniej obniżenie grzywny nałożonej na ENI na podstawie decyzji Komisji z dnia 29 listopada 2006 r. (sprawa COMP/F/38.638 — BR/ESBR);

— tytułem żądania ewentualnego, uchylenie w całości albo w części zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim oddala on skargę ENI w sprawie T-39/07 i zwrócenie sprawy do Sądu w celu wydania orzeczenia co do istoty sprawy z uwzględnieniem dostarczonych wskazówek Trybunału;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania w sprawie T-39/07.

Zarzuty i główne argumenty

W drodze pierwszego zarzutu, podzielonego na cztery części, ENI podnosi, że Sąd dopuścił się kilkakrotnie naruszenia prawa oraz naruszył spoczywający na nim obowiązek uzasadnienia, podstawowe zasady przewidziane w Karcie praw podstawowych UE i EKPC z pogwałceniem prawa wnoszącej odwołanie do obrony. ENI podnosi, że:

- domniemanie rzeczywistego wywierania decydującego wpływu spółki matki jest nieuzasadnione w świetle zasad rządzących przypisaniem odpowiedzialności w dziedzinie karteli oraz zasad w zakresie domniemań wypracowanych przez orzecznictwo ETPC; w każdym razie Sąd nie orzekł w przedmiocie argumentów przytoczonych w ramach skargi w kwestii zakresu wymogu wywierania rzeczywistego decydującego wpływu;
- dowody powołane przez ENI w celu obalenia domniemania odpowiedzialności nie zostały właściwie przeanalizowane. Sąd bowiem oddalił się od kanonów prawnych zdefiniowanych w tym względzie przez właściwe orzecznictwo Trybunału i samego Sądu;
- Sąd wprawdzie zgodnie z orzecznictwem wyszedł z założenia co do podważalności domniemania odpowiedzialności, jednak w ramach jego stosowania zniekształcił jego realny zakres i tym samym uniemożliwił dowód przeciwny żądany przez ENI oraz przyjął odpowiedzialność nieopartą na zasadzie winy.
- Sąd bez uzasadnienia uznał, że nie ma obowiązku oceny argumentów przytoczonych przez ENI w przedmiocie znaczenia zasady ograniczonej odpowiedzialności spółek w celu przypisania odpowiedzialności spółki matki na podstawie domniemania rzeczywistego wywierania decydującego wpływu i błędnie zastosował kryteria prawne wynikające z orzecznictwa w dziedzinie sukcesji przedsiębiorstw w prawie konkurencji.

W drodze drugiego zarzutu, podzielonego na dwie części, ENI zarzuca Sądowi naruszenie art. 23 rozporządzenia 1/2003⁽¹⁾, zasady proporcjonalności oraz obowiązku uzasadnienia. ENI w szczególności podnosi, że Sąd:

- popełnił błąd w ocenie wagi naruszenia w celu określenia wysokości grzywny bezpodstawnie zaprzeczając wszelkim dowodom przedstawionym w tym celu przez ENI, jak również argumentom przytoczonym w kwestii nieproporcjonalnego charakteru zastosowanego współczynnika mnożenia;
- orzekł jako zasadne wyłączenie Syndial z kręgu adresatów zaskarżonej decyzji, oddalając się tym samym od kryteriów wynikających z orzecznictwa w dziedzinie sukcesji przedsiębiorstw oraz bez uwzględnienia skutków na maksymalną kwotę grzywny.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1, s. 1.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 13 lipca 2011 r. w sprawie T-59/07, Polimeri Europa przeciwko Komisji, wniesione w dniu 4 października 2011 r. przez Polimeri Europa SpA

(Sprawa C-511/11 P)

(2011/C 340/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Polimeri Europa SpA (przedstawiciele: M. Siragusa, F.M. Moretti i L. Nascimbene, Rechtsanwälte)

Inny uczestnik postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie występuje o

- uchylenie w całości albo w części wyroku Sądu w zakresie, w jakim na tej podstawie oddalono skargę Polimeri w sprawie T-59/07, a zatem:
  - (i) stwierdzenie nieważności w całości lub w części decyzji Komisji C(2006) 5700 wersja ostateczna z dnia 29 listopada 2006 r. odnoszącej się do postępowania na mocy art. 81 [WE] oraz art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.638 — Kauczuk butadienowy i emulsyjny kauczuk butadienowo styrenowy, zwanej dalej „decyzją”),
  - (ii) lub, uchylenie grzywny nałożonej na Polimeri albo obniżenie jej kwoty;
- tytułem żądania ewentualnego, uchylenie wyroku w całości albo w części w zakresie, w jakim na tej podstawie oddalono skargę Polimeri w sprawie T-59/07 oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania z uwzględnieniem uwag Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania w sprawie T-59/07

Zarzuty i główne argumenty

Sąd przy lekturze pisma w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 6 kwietnia 2006 r. nie zauważył poważnej pomyłki, ze względu na którą oparł na błędnych przesłankach oddalenie trzeciego zarzutu skargi Polimeri dotyczącego naruszenia prawa do obrony polegającego na rozbieżności między pismem w sprawie przedstawienia zarzutów z dnia 6 kwietnia 2006 r. a decyzją, w zakresie sposobu rozkładu odpowiedzialności między Polimeri i Syndikal.

Sąd błędnie zastosował odpowiednie orzecznictwo wspólnotowe poprzez przypisanie Polimeri odpowiedzialności za naruszenie oraz wyłączenie Syndical z kręgu adresatów decyzji i niewystarczające uzasadnienie oddalenia zarzutów powołanych przez Polimeri w tym zakresie.